

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Έκδίδεται κατὰ Σάββατον

ΣΥΝΔΡΟΜΗ 12 ΜΗΝΩΝ
'Αρχομένη ἀπὸ 1ης 'Ιανουαρίου ἢ 'Ιουλίου
'Ἐξωτερικὸν δρ. θ—'Ἐξωτερικὸν δρ. χρ. 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ «ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ»
ΟΔΟΣ ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΩΝ ΑΡΙΘ. 18
(Παραπλεύρως Ἀστυν. τμήματος Πλάκας)

ΠΩΣ ΝΑ ΜΗ ΘΥΜΩΝΩΜΕΝ

Ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρου; ἐχθροὺς μας εἶνε ἀναντιρρήτως ὁ θυμός. Τὸν παρομοιάζουν μὲ φλόγα, μὲ μανίαν, μὲ θηρίον, καὶ δὲν ἔχουν ἄδικον. Ὁ θυμός κατακαίει τὴν ψυχὴν, δίδωκε τὸ λογικόν, κατατρῶγει τὴν οἰκογένειαν, ἀνάπτει παντὸς εἶδους ἐγκλήματα καὶ συμφορὰς εἰς τοὺς κόλπους τῆς κοινωνίας. Διὰ τοῦτο οἱ οἱ ἡθικοφίλοισφοι τῆς ἀρχαίας τῆτος τὸν κατεδίκασαν δημοφώνως. Καὶ πολλοὶ τὸ νὰ μὴ θυμῶνῃ ὁ ἄνθρωπος; τὸ ἐθεώρησαν ὡς τὸν μεγαλύτερον ἡθικὸν σκοπὸν τῆς ζωῆς.

Τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον πατάσσει ὡσαύτως τὸν θυμὸν καὶ τὴν ὀργήν. Κανείς δὲν το ἀγνοεῖ. Ἀλλὰ καὶ μόνοι μας ἀναγνωρίζομεν ὅτι ὁ θυμός ἀποτελεῖ μίαν ἀπὸ τὰς μεγάλας καὶ τρομερὰς πληγὰς μας. Τοῦτο κατὰ τὴν θεωρίαν. Ἀλλ' εἰς τὴν πράξιν; Καμμία ἐπιδημία δὲν ἔχει τόσην ἐξάπλωσιν ὅσην τὸ πάθος αὐτό. Ὁ θυμός εἶνε ἡφαιστειον, τὸ ὁποῖον ἀναδίδει τοὺς πνιγνοὺς ἀτμοὺς καὶ τὴν ὀλεθρίαν λάβαν του εἰς πᾶσαν ψυχὴν καὶ εἰς πᾶσαν οἰκίαν.

Καὶ ὅμως τὸ τέρας αὐτὸ πρέπει νὰ στραγγαλισθῇ, διότι ἄλλως θὰ μᾶς καταφάγῃ. Ψυχὴ, ἡ ὁποία ἐξουσιάζεται ἀπὸ τὸν θυμὸν, θὰ καταπατῇ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, θὰ λακτίζῃ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον. Καὶ τότε ὁ θυμός τοῦ Κριτοῦ ἔρχεται καὶ πατάσσει τὸν θυμὸν τὸν ἰδικόν μας.

Πῶς λοιπὸν θὰ ἡμπορέσωμεν νὰ μὴ θυμῶνωμεν ; Πρῶτον εἰάν στενωθῇ καλὰ ἐντὸς μας ἡ πίστις, δι: ὁ Θεός εἶνε πανταχοῦ παρών, ὅτι ἄρα καὶ ἡμεῖς ποτὲ δὲν φεύγομεν ἀπὸ τὸν ὀφθαλμόν του καὶ οὐδέποτε ἀπατῶμεν τὴν ἀκοήν του. Σὶ βλέπει, ἄνθρωπε, πάντοτε ὁ Θεός. Πῶς λοιπὸν τολμᾷς νὰ θυμῶνῃς; ὑπὸ τὰ ὄμματα τοῦ; Ὑπόθισε ὅτι εἶσαι ὀργισμένος; τόσον ὥστε καὶ μαχαίρην νὰ ἔχῃς σκῆσσει ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ σου. Ἐάν τὴν στιγμήν ἐκείνην σοῦ εἴπουν : Ἰδοὺ ὁ βασιλεὺς, τί θὰ κάμῃς ; Ἡ ὑπερβολὴ τοῦ ἀξιώματός θὰ νικήσῃ τὴν ὑπερβολὴν τῆς ἐξάψεώς σου. Ὁ θυμός θὰ χαλινωθῇ, ἡ ὑψωμένη φονικὴ χεὶρ θὰ καταπέσῃ. Διὰ τί; Διότι ὑπὸ τὰς ὀψεις τοῦ βασιλέως, ἀρχῆς ὑπερτάτης, ἡ ψυχὴ περισυλλέγεται, ὁ θυμός ἐξατμίζεται, τὸ ἔγκλημα δραπετεύει. Ἀλλ' ὁ βασιλεὺς ἐπέραςε ; Μένει ὅμως πάντοτε καὶ σὲ ἔχει ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τὸν βλεμμάτων του ὁ αἰώνιος καὶ ἀκατάλυτος βασιλεὺς, ὁ παντοδύναμος, ὁ κύριος τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς σου, τοῦ παρόντος καὶ τοῦ αἰωνίου

Ὁ Ἰωσήφ ἐν τῇ φυλακῇ ἐξηγῶν τὰ ὄνειρά των εἰς τὸν ἀρχιστοχόν καὶ τὸν ἀρχιστοιχοῖδν τοῦ Φαραῶ.

μέλλοντός σου. Δυνάμωσε λοιπὸν ἐντὸς σου τὴν πίστιν ταύτην, βλέπε τὸν Θεόν, ἀφοῦ ἐκεῖνος σὲ βλέπει, αἰσθάνου ὑπερῶν σου τὴν χεῖρά του, ὡς καὶ εἶνε πράγματι. Καὶ τότε ὁ θυμός δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ προβᾷ. Καὶ ἔταν θὰ παύσῃ νὰ φανερώγεται, θέλει παύσει καὶ νὰ ὑφίσταται. Ἀφοῦ κλεισθῇ ἐπὶ τινὰ καιρὸν, δὲν ἡμπορεῖ παρὰ νὰ ταπῇ καὶ νὰ ἀποθάνῃ.

Ἐπειτα, ἰδέ, ἄνθρωπε, καὶ μιμήσου τοὺς ἐμπόρους κατὰ

τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός των. Εἰς τὸν ἰδιαιτέρων των βίον εἶνε πολλοὶ ἐξ αὐτῶν θυμῶδεις. Ἀνάπτουν διὰ τὸ παραιμικὸν, παραφέρονται, καὶ κραυγάζουν. Ἀλλ' ἀπέναντι τῶν πελατῶν των μεταμορφώνονται. Διότι; Διότι μέλλουν νὰ κερδίσουν. Ἡ ἐλπίς αὐτῇ τοὺς χαλινὰ γαίῃ, τοὺς ἱλαρύνει, τοὺς ἡμερώνει. Γίνονται ὅλοι φιλοφροσύνῃ, περιποίησις, μειδίσματα. Ὁ πελάτης ἡμπορεῖ νὰ εἶνε συνεφιασμένος. Ὁ ἔμπορος διατηρεῖ τὴν ἐρασιμότητα ἐαρινῆς πρωίας. Ἡ πελάτης ἡμπορεῖ νὰ εἶνε νευρική, ἀπότομος, ἀδιάκριτος. Κατεβάξουν καὶ τῆς φέρουν ἐμπρός της ὅλον τὸ κατὰστημα. Καὶ αὐτὴ μορφαίνει μὲ μυρίας ἐκπράξεις ἀπαρεσκείας. Δὲν εἶνε τίποτε τοῦ γούστου της. Καὶ ὅμως ὁ ἔμπορος ἐξακολουθεῖ νὰ μειδιᾷ, ἔστω καὶ ἐν κοχλάῃ ἐσωτερικῶς. Καὶ τὸ μείδισμα δὲν φεύγει, ἐνῷ ἡ πελάτης φύγει μὲ τὰς χεῖρας κενὰς. Δὲν ἡγόρασε; Ὁ ἀγοράστης ἔως ἄλλοτε. Ἰδοὺ πῶς ὁ ἔμπορος φονεύει τὸν θυμὸν του καὶ διατηρεῖται ἡμερώτερος ἄνθρωπος.

Ἀλλὰ μήπως δὲν εἶνε ἐμπόριον καὶ ἡ ἀρετή; Ὁ Χριστὸς μᾶς καλεῖ εἰς τὸν δρόμον της ὅχι μόνον ἐν ὀνόματι τοῦ καθήκοντος, ἀλλὰ καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ συμφέροντος. Πῶς συμφέρον τοῦτο καὶ τὸ κέρδος δὲν εἶνε βεβαίως ὕλικόν· ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦτο εἶνε ἀσυγκρίτως ἀνώτερον καὶ πολυτιμότερον. Διότι δὲν εἶνε παχυλὸν ἀβέβαιον καὶ προσωρινόν· ἀλλ' εὐγενές, ἀσφαλές καὶ αἰώνιον. Τί θὰ μᾶς δοθῇ ἂν, ἐλεύθεροι ἀπὸ θυμῶς, βαλινωμεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς προόδου, τῆς ἐπεικειας, τῆς μακροθυμίας; Αὐτὴ ἡ μακαριότης καὶ ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ ἀειθαλῆς, ἀφθαρτος, ἀθάνατος. Ἐρχεται λοιπὸν ὁ θυμὸς νὰ σε σκεπάσῃ; Ἀπόφυγε τον. Πῶς; Συλλογιζόμενος τὸ κέρδος, τὸ ὅποιον ὁ Θεὸς θὰ σοῦ δώῃ. Διὰ κέρδος πέντε λεπτῶν πολλὰκις ὁ ἔμπορος τὸ κατορθώνει. Ποῖαν ἀπολογίαν θὰ δώσῃς σὺ ἂν μείνης δούλος τοῦ θυμοῦ σου, ἐνῷ νικῶν αὐτὸν θέλεις κερδίσει αὐτὸν τὸν Θεόν; Ὁ αἵματι καὶ ὅμως δὲν δύναμαι; Ψεύδεται. Δὲν δύνασαι μόνον διότι ἡ πίστις σου ἔχει τὴν ἀξίαν μίαν σκιᾶς καὶ ἀφαιρέμενος ὁλόκληρος εἰς τὰ ὕλικά ἐλατήρια, μένεις τυφλὸς πρὸ τῆς αἴγλης τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν.

Θέλεις ἀκόμη καὶ ἄλλο ἡθικὸν στήριγμα, διὰ νὰ διώκῃς τὸν θυμὸν σου; Μάθε νὰ ἐντρέπῃς τὸν Θεόν καὶ ἔχε ὅπ' ὅψιν σου ὅτι μίαν ἡμέραν ὅλοι οἱ θυμοὶ σου καὶ αἱ ἐξ αὐτῶν χυδαῖαι καὶ ἀπρεπεῖς σκηναὶ θὰ γυμνωθῶν κατὰ τὴν δευτέραν παρουσίαν τοῦ Κυρίου καὶ τὴν κρίσιν τὴν μεγάλην. Τί κερδίζεις τάχα, ἐὰν τώρα θυμῶν ὡς θηρίον ὅπως ἀπὸ τοὺς τοίχους τοῦ οἴκου σου, μὲ διπλοκλειδωμένας τὰς θύρας, θεατριζόμενος μόνον ἐνώπιον τῶν οἰκείων σου; Μήπως ὁ Θεὸς δὲν σὲ βλέπῃ; Μήπως δὲν θὰ ἔλθῃ ὥρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ὅλος ὁ κόσμος θὰ μάθῃ τὰ κρυπτά σου; Αὐτὴ ἡ δημοσία, ἡ παγκόσμιος ἐκπύμπευσις καὶ καταισχύνη ἀς ἀναχαίτησιν τὸν θυμὸν σου. Εἶνε τάχα ἀδύνατον; Καὶ πῶς; Ἰδοὺ τὸ ἀνδρόγυνον ἐκεῖνο, τὸ ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων μακαριστόν, τὸ ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ οἴκου βθλιον. Ὡς κάμουν δημοσίαι; Ἀλληλοκρατοῦνται καὶ ἀλληλομειδιῶν. Τί

κάμουν κατ' ἰδίαν; Ἀλληλοτρώνονται. Ἐξω θωπεῖται καὶ μέσα γλώσσαί - μάχαιραι. Ἐρχεται δὲ στιγμή, ὅτε, ἔξω φρενῶν καὶ οἱ δύο, δὲν σέθενται ὁ εἰς τίποτε τοῦ ἑτέρου. Πῶς θὰ συγκρατηθῶν; Οἱ χαλινοὶ ὅλοι φαίνονται πλέον θραυσμένοι. Καὶ ὅμως ἐξαφνα, ὡς διὰ μαγίας, ἡ σκηνὴ ἀλλάζει. Αἱ χεῖρες καταπίπτουν, αἱ γλῶσσαι ἀποσύρονται, εἰς τὰ ὅμματα ὑποφαιίνεται γαλήνη. Πῶς αὐτὸς Κάποιος κτύπος ἠκούσθη εἰς τὴν θύραν. Ποῖος νὰ εἶνε ἀνάγε; Ἐνίοτε δὲν εἶνε κανεὶς· ἀνεμὸς μόνον. Καὶ ὅμως μόνῃ ἡ ὑποψία παρουσίας τινὸς ἐξήσκησε τόσην ἀποτελεσματικότητά. Ἐὰν δὲ ἦτο τις, ὅποια τότε μεταμύρωσις εἰς τὸ ἀνδρόγυνον τὸ πρὸ ὀλίγου μαλλοτραβηγμένον! Αἱ ἀτακτοὶ κύμαι ἐυπρεπίζονται εἰς τὴν στιγμήν, εἰς λαμμοδεῖται ἀναλαμβάνουν τὰς θέσεις των, ὀφθαλμοὶ, στόματα, φρύδια, ἀνακταὶν ὅλα τὴν δημοσίαν τρυφεράν των ἑκφράσιν. Οἱ σύζυγοι ἐμφανίζονται καὶ ὑποδέχονται ἑαυτοὺς, χαριτωμένοι, γελαστοί, γλυκύτατοι. καὶ ὁ ἐπισκέπτης θαυμάζει, ζητεῖ τὴν τόσην ἀγάπην των, καὶ ἀπερχόμενος λέγει καθ' ἑαυτὸν· ἀτὶ εὐτυχισμένη σύζυγί! Ὡς τὸ τέρας τοῦ θυμοῦ ἐξαφανίζεται πρὸ τῆς ἐντροπῆς τοῦ κόσμου.

Ἀνθρώποι, οἱ ὅποιοι τρώγεσθε μέσα εἰς τὸν οἶκόν σας, ἐντραπήτε τὸν Θεόν, ὁ ὅποιος βλέπει ὅλα τὰ ἄτοκα κινήματά σας καὶ ἀκούει ὅλας τὰς ὕβρεις σας καὶ τοὺς ἐξουλισμούς σας. Καὶ ἔπειτα σκερῶτε τὸν ἄλλον ἐκείνον θεατριζόμενος σας κατὰ τὴν μεγάλην παγκόσμιον κρίσιν, ὅτε θὰ ξεσκεπασθῇτε ὅχι πλέον ἐμπρὸς εἰς ἓνα γείτονα σας, ἀλλ' ἐνώπιον τοῦ κόσμου ὁλοκλήρου. Ἐδῶ εὐρίσκετε τὸ πον νὰ κρυθῇτε· ἀλλ' ἐκεῖ ποῖον ὁ ἀπατήσετε;

Θέλεις νὰ ἴδῃς, ἀναγνώστα, ἂν τὰ μέσα αὐτὰ εἶνε ἱκανὰ νὰ σὲ κάμουν ἀνώτερον ἀπὸ τὴν ὀργὴν καὶ τὸν θυμὸν; Δοκίμασε. Τὸ κέρδος δὲν θὰ εἶνε τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἰδικόν σου.

MIX. I. ΓΑΛΑΝΟΣ

ΕΠΙΡΧΙΑΚΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ "ΑΝΑΠΑΛΑΣΙΣ"

ΕΚΘΕΣΙΣ ΒΥΡΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΕΙΑΣ

"Ἀφιεῖς καὶ ὁμολογᾷς εἰς τὸν Ἀγιὸν Λαυρεντίον.

Συμφώνως πρὸς τὸ δρομολόγιόν μας ἐφθάσαμεν περὶ τὴν 5 μ. π. τῆς 9 Αὐγούστου εἰς τὴν καλὴν κομποπολὶν τοῦ Ἀγίου Λαυρεντίου καὶ κατὰ τὴν συνήθη τακτικὴν μας ἐφροντίσαμεν περὶ τῆς γνωστοποιήσεως τοῦ σκοποῦ τῆς ἐκεί μεταβάσεώς μας. Ὁ δ' αὐτοῦ φιλόμυθος ἱερεὺς Παῦλος Μουτογιάννης, οἰκονόμος καὶ ἀρχιερατικὸς ἐπιτροπὸς, πληροφωρηθεὶς τὴν ἡμετέραν ἀφίξιν ἔσπευσε νὰ μᾶς δεξιωθῇ οἰκειότατα καὶ νὰ φροντίσῃ ὡς καλὸς πατήρ διὰ τὴν συγκέντρωσιν τῶν τέκνων τοῦ πρὸς μετέληψιν τῆς πνευματικῆς τροφῆς.

Μετὰ τοῦ αἰδεσιμωτάτου Παπα Παύλου καὶ ἐνὸς μέλους τῆς κοινοτικῆς ἐπιτροπῆς ἐπεσεσφαιμεθα τὸν ὥριον

ἀλλ' οὐχὶ ἀνάλογον πρὸς τὸ πλῆθος τῶν προσκυνητῶν κατὰ τὴν μεγάλῃν τοῦ πανήγυριν ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἀγίου Ἀποστόλου τοῦ Νέου, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἀνὰ πᾶν ἔτος, τὴν 16 Αὐγούστου 4-5 χιλιάδες ἄνθρωποι συρρεύουσιν ἐκεῖ ἀπὸ ὅλον τὸ Πήλιον καὶ τὰ διάφορα μέρη τῆς λοιπῆς Θεσσαλίας. Καὶ καθ' ὅλον δὲ τὸ ἔτος δὲν παύουσι προσερχόμενοι προσκυνῆται μετὰ διαφόρων ἀσθενῶν συγγενῶν των, οἵτινες εὐρίσκουσι θεραπείαν, τελουμένων ἐκεῖ πλείστων τῆς Πιστεως θαυμάτων.

Ἐπιστρέψαντες εἰς τὴν κεντρικὴν πλατείαν τῆς κομποπόλεως ἐγνωρίσαμεν τὸν ὀρθόφρονά καὶ λίαν εὐγενῆ καὶ μεροφωμένον ἰεὸν κ. Ἰωάννην Εὐαγγελίδην δικηγοροῦντα ἐν τῇ ἐκεῖ Εἰρηνοδικεῖᾳ καὶ ὄντα ἐγκατεστημένον ἐν Δράκῃ. Ὁ κ. Εὐαγγελίδης μὲ πλείστον ἐνδιαφέρον ἤκουσε τὰ περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ἐκεί μεταβάσεώς μου καὶ μὲ πλείστον προθυμίαν μὲ διεφώτισεν εἰς τὰς περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ τόπου των ἐρωτήσεις μου. Ἐπίσης μετὰ τὴν ἡμιλίαν ἐγνωρίσα καὶ τὸν καλλίστον δημοδιδάσκαλον κ. Ἰωάννην Παπαμήτρον, τοῦ ὁποίου αἱ ὁρθόταται σκέψεις κατὰ τὴν μετ' αὐτοῦ συνομιλίαν μὲ εὐχαρίστησαν.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Ἀγίου Λαυρεντίου ὡς ἐκ τοῦ ὑπάρχοντος ἐκεῖ κοινοῦ Προσκυνητάτου τοῦ Νέου Ἀποστόλου φαίνονται ὀρθοσκεπτικώτεροι καὶ ἡμερώτεροι τῶν ἄλλων. Τοῦτο ἐφάνη οὐ μόνον κατὰ τὴν ἐσπερινὴν ἱκανὴν συγκέντρωσιν καὶ τὴν ἀμέριστον προσοχὴν των εἰς τὴν διδασκαλίαν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν τῆς ἐπομένης πρωΐνης ἥτις ἐγένετο ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Ἀγίου Λαυρεντίου τῇ κειμένῃ ἀνωθεν τῆς κομποπόλεως εἰς τὸ ἀνατολικόν αὐτῆς ἄκρον, ἐνθα ἱκανὸν πλῆθος συνεκεντρώθη, συμπέσσεως καὶ τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἀγίου Λαυρεντίου τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῆς 10 Αὐγούστου.

Τὰ ἐν Δράκῃ γενόμενα.

Καθ' ἣν στιγμήν ἀπεχαιρέτισον τὴν ὄντως Λευϊτικὴν οἰκογένειαν τοῦ φιλάτου Παπᾶ-Παύλου ὁ οὐρανὸς μᾶς ἠπείλει μὲ λεπτὰς τινὰς ψεκασὰς βροχῆς, χωρὶς ὁ ὅριζον νὰ εἶνε πολλὴ συννεφιά. Ἀψηφούντες τὴν φαινομένην ἀπειλήν ἀνεχωρήσαμεν διὰ τὴν Δράκην, εἰς ἣν ἐφθάσαμεν μετὰ μίαν περίπου ὥραν κατευθυνόμενοι εἰς τὴν κάτω συνοικίαν, ἐνθα ἐπληροφόρηθημεν ὅτι ὁ κλῆρος τῆς κομποπόλεως ἐτέλει μέγαν ἐσπερινὸν εἰς τὸν μόλις ἐν τέταρτον ἀπέχοντα ἀπὸ τὸ κέτρον καὶ ἐκεῖθεν τοῦ ρύακος κείμενον ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος. Διότι θὰ ἐτελείτο πανήγυρις τὴν ἐπομένην εἰς μνήμην ἐνὸς τῶν ὑπερφύων θαυτῶν τοῦ Ἀγίου.

Ἐκ τῆς πλατείας ὠδηγήθημεν εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος φθάσαντες περὶ τὸ τέλος τοῦ γενομένου ἐσπερινοῦ. Ὁ λίαν ἱεροπρεπὴς καὶ σεβάσμιος γέρον πρῶτος ἡγούμενος κ. Γαβριὴλ Σαρρῆς ἡγαλλιάσατο ἐπὶ τῇ ἐκεῖ ἀφίξει μου καὶ ἐξαλλος ἐκ χαρᾶς ἐλαλήσεν ἀγαθὰ ἐνώπιον τοῦ πλῆθους τῶν ἀκροασμένων τὸν ἐσπερινόν, συνιστῶν τὴν ἀκρόασιν τῆς μετ' ὀλίγον ἀρξομένης ἐν τῷ κέντρῳ τῆς κομποπόλεως διδασκαλίας καὶ ἐγκωμιάων τὸν

ἐργάτην, ὅστις μὴ ὑποπευόμενος τοιοῦτον πάθημα ἤναγκάσθη ἐξ αἰδοῦς νὰ ἀπομακρυνθῇ.

Τόσον ἡ ἀνωθεν τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ κεντρικὴ πλατεία κατὰ τὴν ἐσπερινὴν ἡμιλίαν, ὅσον καὶ τὸ εὐρύχωρον προαύλιον τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος κατὰ τὴν ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς λειτουργίας γενομένην τὴν ἐπομένην, ἐβριθον κόσμου πάσης ἡλικίας καὶ τάξεως. Ὁ πολύτιμος φίλος κ. Ἰωάννης Εὐαγγελίδης, ὅστις με ἐγνωρίσεν ἐν Ἀγίῳ Λαυρεντίῳ τὴν προηγουμένην, ἐφιλοτιμήθη νὰ με φιλοξενήσῃ τὸ ἐσπέρας ἐν τῇ λαμπρῇ αὐτοῦ οἰκίᾳ, ἐπίσης δὲ καὶ ὁ πρόεδρος τῆς κοινοτικῆς ἐπιτροπῆς ἀξιότιμος κ. Γεώργιος Ζαχαρίας τὴν ἐπομένην, τὴν μεσημέριαν. Ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Ζαχαρία ἐγνωρίσα τὸν ὑπερενενηκοντοῦτον λίαν σεβάσμιον γέροντα ἱερέα Ἰωάννην Θεῖον αὐτοῦ ἀπὸ μητρὸς. Ἡ λεπτὴ φυσιογνωμία τοῦ γηραιοτάτου αὐτοῦ λευίτου, ἡ φυσικὴ εὐγένεια τῶν τρώπων του καὶ ἡ ἐν τῷ βαθυτάτῳ αὐτῷ γήρατι ἀπταιστος καθαριότης ἐλκύουσι τοῦ καὶ τὸ πρῶτον συναντηθέντος αὐτὸν ἀμέριστον τὸν σεβασμόν, μαρτυροῦσιν ἀριδύλως τὴν ἄκραν αὐτοῦ ἐγκράτειαν καὶ τὴν λεπτήν ἀγωγὴν οὐ μόνον αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῶν περιποιουμένων αὐτόν.

Αὕτη ἦτο ἡ ἀγία συνήθεια κατὰ τοὺς χρόνους τῶν ἐσθῶν προγόνων ἡμῶν· νὰ γίνωνται δηλονότι ἱερεῖς ἀπὸ τὰς πρώτας οἰκογενείας ἐκάστου τόπου καὶ οὐχὶ οἱ ἀπόκληροί τῆς τύχης, ὅπως κατὰ τὸ πλεῖστον γίνεται ἀπὸ τινων ἐτῶν καὶ μέχρι σήμερον· εἶνε δὲ ἀνακριβέστατον τὸ λεγόμενον παρὰ τινων, ὅτι ἡ κατὰστάσις τοῦ συγχρόνου κλήρου ὁφείλεται εἰς τοὺς χαλεποὺς χρόνους τοῦ ἔθνους, διότι τότε ἀκριβῶς συνέβαιεν ὅτι εἰπομεν ἀνωτέρω, νὰ χειροτονῶνται ἱερεῖς ἐκ τῶν πρώτων οἰκογενειῶν τοῦ ὅπου ἐξήκολούθησεν ἐφ' ἱκανὸν χρόνον καὶ μετὰ τὰς χαλεπὰς ἐθνικὰς περιστάσεις, ὅσων δὲ παρέχονται τὰ ἔτη τόσον ὑπὸ ὀρθοσκεπτικὴν ἐποψὶν χειροτερεύομεν, χωρὶς δυστυχῶς νὰ νοῶμεν ὅτι οὕτω καὶ ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὶν χειροτερεύομεν.

ἀρχ. Γ. Χ. ΔΟΥΛΑΜΠΕΡΗΣ

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΚΑΙ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΥΠΟ ΕΠΟΨΙΝ ΟΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΝ, ΥΠΙΕΙΝΗΝ ΤΕ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Καὶ αὕτη μὲν ἡ τακτικὴ προσευχή· ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὴν ἑκτακτον προσευχὴν, αὕτη συνίσταται εἰς τὴν ἐπικλήσιν καὶ ἀπαγγελίαν τοῦ θείου ὀνόματος ὡς θουρίου ἀμα τῇ ἐνάρξει τῆς μάχης, κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Προφητάνακτος, ψάλλοντος «Αἰνῶν ἐπικαλέσσομαι τὸν Κύριον, καὶ ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου σωθήσομαι». «Πάντα τὰ ἔθνη ἐκύκλωσάν με, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἡμυνάμην αὐτούς».

Συνιστᾷ δὲ ὁ Ψαλμωδὸς τὴν προσευχὴν ὡς ὅπλον ἀκαταμάχητον οὐ μόνον κατὰ τῶν ἀνθρώπων ἀλλὰ καὶ κατὰ τῶν θηρίων καὶ κατὰ τῶν δαιμόνων συνεισὶ τῇ ἐννοίᾳ

τοῦ ἐξῆς ψαλμικοῦ χωρίου: α' Ὁπλῶ κυκλώσει σε ἡ ἀλήθεια Αὐτοῦ· οὐ φοβηθήσῃ ἀπὸ φόβου νυκτερινοῦ, ἀπὸ πρᾶγματος ἐν σκότει διαπορευομένου, ἀπὸ συμπτώματος καὶ δαιμονίου μεσημβρινοῦ. Ἐπὶ ἀπιδᾶ καὶ βραχίσκον ἐπιβήσῃ, καὶ καταπατήσῃ λέοντα καὶ δράκοντα, ὅτι ἐπ' ἐμε ἤλπισε, καὶ ῥύσασθαι αὐτόν· σκεπάσω αὐτόν, ὅτι ἔγνω τὸ ὄνομά μου. κεκραξεται πρὸς με, καὶ ἐπακούσωμαι αὐτοῦ. (Ψαλμ. ψ'. 5—12)

Κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἑρμηνευτοῦ ὁ Ψαλμὸς οὗτος ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἔχει δύναμιν καὶ χάριν τοῦ νὰ διασκεδάσῃ τοὺς πειρασμοὺς καὶ τὰς ἐνέδρας τῶν αἰσθητῶν καὶ νοητῶν ἡμῶν ἐχθρῶν, ἐὰν ἀπαγγέλλωμεν αὐτόν μετὰ συνείσεως καὶ πίστεως· ὅθεν πᾶς χριστιανὸς ὀφείλει νὰ ἀναγινώσκῃ, μελετᾷ καὶ ἐκστηθίζῃ τοῦτον αὐτὸς τε καὶ ἡ σύζυγος καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ, ἵνα δύνωνται νὰ τὸν ἀπαγγέλλωσιν ἐν ἀνάγκῃ πρὸς ἄμυναν κατὰ τῶν ὁρατῶν τε καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν.

Διότι, ἐὰν ἐν καιρῷ εἰρήνης καὶ ἀσφαλείας μὴ ἐξακηθῇ ἡ γλῶσσα ἡμῶν εἰς τὴν μελέτην, ἐκστήθισιν καὶ ἀπαγγελίαν τοιοῦτων προσευχῶν, ἐν καιρῷ ἀπορόπτων καὶ αἰφνιδίων κινδύνων βεβαίως καταλαμβάνει ἡμᾶς ἐκστάσις καὶ ἀπογοήτευσις, διελία τε καὶ παραλύσις καὶ ἡττα ὕλική τε καὶ ἡθική.

Ἡ ἀγαθὴ πρόνοια τοῦ Δημιουργοῦ ἐλωρήτατο ἡμῖν τὸν προφορικὸν καὶ γραπτὸν λόγον πρὸς καλλιέργειαν οὐ μόνον τῶν τεχνικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν γνώσεων, ἀλλὰ καὶ τῆς πίστεως, διὰ νὰ ἀμυνώμεθα ἐν ἀνάγκῃ κατὰ τῶν ὁρατῶν τε καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν.

Πῶς δὲ ἄλλως ἐπιτυγχάνεται ἡ καλλιέργεια καὶ ὁ πολυπλασιασμός τοῦ ταλάντου τῆς πίστεως πρὸς χρῆσιν αὐτῆς ὡς ὕψου ἀμυντικοῦ ἢ ἐπιθετικοῦ κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ τὰς ἀνάγκας;

Ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς ἐξακρήσεως τῆς καθημερινῆς καὶ συστηματικῆς προσευχῆς, ἥς τὴν δύναμιν ἐξαίρων ὁ Κύριος ἡμῶν λέγει·

«Ἐὰν ἔχητε πίστιν καὶ μὴ διακριθῆτε, οὐ μόνον τὸ τῆς συκῆς ποιήσετε, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ὄρει τοῦτο εἰπῆτε, ἔρρηθη καὶ βλήθῃ εἰς τὴν θάλασσαν, γενήσεται· καὶ πάντα ὅσα ἐν αἰτήσῃ ἐν τῇ προσευχῇ, πιστεύοντες, λήψετε». (Ματθ. κ'. 21—23)

Καὶ πάλιν: «Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθῃτε εἰς πειρασμόν».

Ἄν καὶ ὅλοι ἐν γένει οἱ ψαλμοὶ, ἀναγινωσκόμενοι ἐν συνείσει καὶ μελετώμενοι, καλλιεργοῦσι καὶ ἀναρριπίζουσι τὸ πῦρ καὶ τὴν φλόγα τῆς πίστεως τῶν ἀναγνωστῶν πρῶτον, κατὰ δεύτερον δὲ λόγον τῶν ἀκροατῶν, ἀλλ' εἰς τινες ἐξ αὐτῶν, οὐ φαίνεται ὁ Ψαλμὸς συντάξεν ἐν καιρῷ, καὶ ὥραις σφοδρῶτά του θρησκευτικοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ θείου ἔρωτος ἀναφλεγόμενου ὑπὸ εἰδικῶν περιστάσεων, καὶ οἱ ὅποιοι, ἀναγινωσκόμενοι ἢ ψαλλόμενοι ἐν συνείσει, συγκινοῦσι προσωρινῶς τοῦλάχιστον καὶ τὰς πεπωρωμένους καρδίας ἀναπαράγοντες ἐν αὐταῖς αἰσθήματα πίστεως, ἐλπίδος, εὐσεβείας καὶ ἐνθουσιασμοῦ.

Ἐννοεῖται δὲ ὅτι εἰς ὅσους κέκηνται περισσώτερα τάλαντα πίστεως καὶ εὐσεβείας, ἢ συγκινήσεις, κατάνυξις καὶ θεοσεβεία αὐτῶν, μελετῶντων τοὺς ψαλμοὺς, ἀναφλέγεται περισσώτερον τῶν ἄλλων.

Ἐὰν δὲ τοιοῦτοι ἀναγινώσκῃ ἢ ψάλλῃ ἀναγινώσκουσιν ἢ ψάλλουσιν ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἐκκλησίαις, τότε καὶ οἱ ἐκκλησιαζόμενοι ἀκούοντες διεγείρονται εἰς συγκίνησιν, κατάνυξιν καὶ μετάνοιαν. Διότι ἕκαστος β,τι ἔχει ἐκεῖνο δύναται νὰ μεταδώσῃ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, οὐχὶ δὲ καὶ ἑπερ δὲν ἔχει.

Ἐὰν τοίνυν ὁ ἀναγνώστης ἢ ψάλλτης, ἀναγινώσκων ἢ ψάλλων παπαγαλιστῇ, μὴ συγκινῆται μὴδὲ κατανύγῃται μὴδὲ ἐνθουσιαζῆται, ἀδύνατον νὰ μεταδώσῃ τοιαῦτα αἰσθήματα πρὸς τοὺς ἐκκλησιαζομένους, ὡς μὴ καλλιέργησας ταῦτα πρῶτον ἐν ἑαυτῷ διὰ τῆς προσοχῆς καὶ συνείσεως.

Διὰ τοῦτο παραγγέλλει καὶ ὁ Ψαλμωδὸς·

«Ψάλλετε τῷ Θεῷ ἡμῶν ψάλλετε· ὅτι Βασιλεὺς πάσης τῆς γῆς ὁ Θεός, ψάλλετε συνετῶς». (Ψαλμ. μς'. 7—9)

Ὁ δὲ Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν λέγει·

«Ἐὰν προσεύχωμαι γλῶσση μόνῃ, ὁ νοῦς μου ἄκαρπός ἐστιν». (Α'. Κορινθ. ιδ'. 14—16)

Μετὰ πόσης ἀρά γε προσοχῆς, συνείσεως καὶ μετὰ πόσου θρησκευτικοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἔφαλλεν ὁ ἱερός ποιητὴς τοὺς ψαλμοὺς, ἐν εἰς ὅτε μὲν ἐξομολογεῖται τὸν θαυμασμὸν αὐτοῦ διὰ τὰ μεγαλεῖα τῆς ἐπὶ τῶν ὄντων θεωρουμένης πανσοφίας τοῦ Δημιουργοῦ! (Ψαλμ. ργ'. 21)

Ὅτε δὲ διακαρτεῖται ἐντόνως κατὰ τῆς πλάτης τῆς αὐτογενέσεως, λέγων·

«Γινώτε ὅτι ὁ Κύριος αὐτός ἐστιν ὁ Θεός ἡμῶν· Αὐτὸς ἐποίησεν ἡμᾶς, καὶ οὐχ ἡμεῖς. Ἡμεῖς δὲ λαὸς αὐτοῦ καὶ πρόβατα νομῆς αὐτοῦ». (Ψαλμ. ψδ'. 2—4)

Ὅτε δὲ καλεῖ ἄφρονα τὸν ἀρνούμενον τὴν ὑπαρξίν τιῦ Δημιουργοῦ· ἀεῖπεν ἄφρον ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ, οὐκ ἔστι Θεός· (Ψαλμ. ιγ'. 1)

Ὅτε δὲ ἐξελέγχει τὴν πλάνην τῶν ἀπιστούντων εἰς τὴν πανσοφίαν τοῦ Θεοῦ, ἐξ ἐλέγχει δὲ σαφῶς, λακωνικῶς καὶ εὐστόχως, λέγων αὐτοῖς· ὅτι ἄφρονες ἐν τῷ λαῷ καὶ μωροὶ ποτε φρονήσατε· ὁ Φυτεύσας τὸ σῶν οὐχὶ ἀκούει; ἢ ὁ Πλάσας τὸν ὀφθαλμὸν οὐχὶ κατανοεῖ; ὁ Παιδεύων ἔθνη οὐχὶ ἐλέγχει, ὁ Διδάσκων ἄνθρωπον γινώσκων; (Ψαλμ. ψγ'. 6—8)

Διὰ τοῦ λογικοῦ τοῦτου ἐπιχειρήματος ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ἰδέα τοῦ Δημιουργοῦ φυσικῶς τῷ λόγῳ περιλαμβάνει καὶ τὴν γνῶσιν πάντων τῶν δημιουργημάτων, γνῶσιν ἀσυγκρίτως ἀκριβεστέραν καὶ πληρεστέραν τῶν μερικῶν ἡμῶν καὶ περιορισμένων γνώσεων. Τὸν δὲ φόβον τοῦ Κυρίου καὶ τὴν ἀρετὴν συνιστᾷ ὡς πηγὴν τῆς σοφίας. (Ψαλμ. ρι'. 9)

Ἀλλὰ καὶ δὲ ὁ Ψαλμωδὸς σηηλιτεύει τὴν πλάνην τῶν λατρευόντων τοὺς ψευδωνύμους θεοὺς, λέγων·

«Μέγας Κύριος καὶ αἰνετὸς σφόδρα, φοβερός ἐστιν ὑπὲρ πάντας τοὺς θεοὺς, ὅτι πάντες οἱ θεοὶ τῶν ἐθνῶν δαιμό-

νια· ὁ δὲ Κύριος τοὺς οὐρανοὺς ἐποίησεν». (Ψαλμ. ψε'. 4—6)

Ἐν δὲ τῇ ρλῇ. ψαλμῷ κηρύττει τὴν πανσοφίαν καὶ πανταχοῦ παρουσίαν τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ ἐν τε οὐρανῷ καὶ γῇ καὶ τοῖς καταχθονίοις.

Ἐν δὲ τοῖς ψαλμοῖς ργ'. ρμε'. ρμς'. λβ'. καὶ ριβ'. ὁ ψαλμωδὸς παραελύεται τοὺς ἀνθρώπους εἰς ἐξομολόγησιν τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος Αὐτοῦ. Διότι εἶναι Θεὸς θεῶν καὶ Κύριος κυρίων, διότι ἐποίησε τοὺς οὐρανοὺς ἐν συνείσει, τὸν ἥλιον, τὴν σελήνην καὶ τοὺς ἀστέρας, τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, διότι δίδει τροφὴν πάσῃ σαρκί, διότι παρατείνει εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ· παρακαλεῖται τοὺς ἀνθρώπους εἰς αἶνον καὶ δοξολογίαν τοῦ Κυρίου καὶ ἐλπιδᾶ ἐπ' Αὐτόν, διότι οὐχὶ μόνον ἐποίησε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς, διότι ἀριθμεῖ πλήθη ἀστρῶν, πᾶσιν αὐτοῖς ὀνόματα καλῶν, διότι περιβάλλει τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις ἱτοιμάζει τῇ γῇ ὕετόν, διότι ποτίζει τὰ ὄρη ἐκ τῶν ὑπερῶν αὐτοῦ ἐξαποστέλλων πηγὰς ἐν φάραγγιν ἀναμέσον τῶν ὄρεων, πρὸς ποτισμὸν τῶν ζώων καὶ πτηνῶν καὶ καρποφορίαν τῆς γῆς καὶ προμήθειαν ἄρτου, οἴνου καὶ ἐλαίου, διότι ἐξαναστέλλων ἐν ὄρει χορτόν καὶ χλόην τῇ δουλείᾳ τῶν ἀνθρώπων, δίδει τοῖς κτήνεσι τροφὴν αὐτῶν ὡς καὶ τοῖς νεοσσῶν. τῶν κοράκιων τοῖς ἐπικαλουμένοις Αὐτόν διὰ πεινῆς κραυγῆς· διότι ἀγαπᾷ ἐλεημοσύνην καὶ κρίσιν, διότι εἶναι πιστός· εἰς τὰς ἐπαγγελίας αὐτοῦ εἰς τὸν αἰῶνα· διότι ποιεῖ κτίματα καὶ ἀδικουμένοις, δίδει τροφὴν τοῖς πεινῶσι, λύει τοὺς πεπεδημένους, σoroῖ τυφλοὺς, ἀνορθοῖ κατερραγμένους, ἀγαπᾷ δικαίους, φυλάσσει τοὺς προσηλύτους, διότι ἐκλαμβάνει ὀρφανούς καὶ χήρας καὶ πρεῖς, ταπεινοὺς δὲ ἀμαρτωλοὺς ὡς γῆς, διότι ἰάται τοὺς συνετρίμμενους τὴν καρδίαν καὶ δεσμεύει τὰ συντρίμματα αὐτῶν· διότι ἐγείρει πτωχὸν ἀπὸ τῆς γῆς καὶ ἀπὸ κοπρίας ἀνυψοῖ πέννητα τοῦ καθίσαι αὐτὸν μετὰ ἀρχόντων διότι κατοικίζει στεῖραν ἐν εἰλῳ μητέρα ἐπὶ τέκνοις εὐφραινομένην.

Ἐν δὲ τῇ ρς'. Ψαλμῷ κηρύττει ὅτι διὰ τῆς Θείας Προνοίας οἰκοδομοῦνται καὶ φυλάττονται αἱ πόλεις, ἀνευ δὲ αὐτῆς εἰς μάτην κοπιῶσιν οἱ οἰκοδόμοι καὶ εἰς μάτην ἀγρυπνοῦσιν οἱ φύλακες.

(ἀκολουθεῖ)

Γ. ΕΥΓΕΝΙΔΗΣ
Ἱατρός καὶ Ἐπίτης

ΜΙΑ ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΠΕΡΙ ΦΙΛΟΔΟΞΙΑΣ

Πάποτε ἀκούετε τοὺς πατέρας νὰ λέγωσι πρὸς τὰ τέκνα των· Βλέπετε τὸν δαίνα· ἐκ τοῦ βάθους τῆς ἀφανείας, ὅπου ἡ φύσις ἔθεσε τὸ λίκνον του, ὑψώθη εἰς ἀξιώματα, εἰς τιμὰς, καὶ ἔγενεν εὐτυχής· ἐνυμφεῖται γυναῖκα πολυφρονον· παντοῦ τον φοβεῖνται· ἀπολαύει μεγάλης ὑπολήψεως. Διεγείρουσι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν φιλοδοξίαν

των διὰ τὰ ἐγασμία· καὶ διὰ τὰ πνευματικὰ ἀγαθὰ δὲ· ἀνιήσουσι τὸ στόμα, ἢ μάλλον δὲν δαμιλοῦσιν ἢ διὰ νὰ ἐμπνεύσωσιν εἰς αὐτὰ τὴν ἀληθινὰ. Ἦ! ἐὰν εὐθὺς ἀπὸ τῆς μικρᾶς των ἡλικίας τοῖς δαμιλῇται τοιοῦτοτρόπως, φαντάζεσθε εἰς ὅποιαν τωρεῖαν παθῶν τα κρημνίζετε; Ἀνάπτετε εἰς τὰ στήθη των τὸ πῦρ τῶν δύο χειρίστων κακῶν, τῆς ἀγάπης· πρὸς τὸ χρῆμα καὶ τῇ ματαιᾷ δόξῃ. Τὸ ἐν μόνον ὁ ἀρκεῖ, διὰ νὰ ἀποπλανήτῃ τὰς νεκρὰς ταύτας καρδίας· ὑπολογίσατε τώρα τὴν καταστροφὴν, ἣν καὶ τὰ δύο ἡνωμένα ὁ ἐπενέγκωσιν. Εἶναι χεῖμαρρσι σισω-ρευμένοι, οἵτινες πίπτουσι συγχρόνως, σύροντες βόρβορον ἀκάθαρτον, ἀφανίζοντες τὰ καλλίτερα σπέρματα καὶ μὴ ἀφίνοντες εἰς τὸ μέρος, δι' οὗ διερχονται, ἡ φρικτὴ ἐρημίαν. Μὴ ἐλπίζετε πλέον καλὸν ἀπὸ νέον ἀνατετραμμένον με τοιαύτας ἀρχάς.

Ὁ φιλόδοξος δὲν ζῇ δι' ἑαυτόν, ἀλλὰ διὰ τοὺς ἄλλους, καὶ ὑποτάσσεται εἰς χιλίους σκληροὺς κυρίους. Ὑποθέσωμεν ὅτι ἔχομεν ἐνώπιόν μας εὐνοούμενον με πλοῦτη καὶ τιμᾶς, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ὅλα τὰ βλέμματα εἶναι προσηλωμένα· εἶναι ἐλευθερός; Ὅχι· ἔχει ἐν πρώτοις κύριόν του τὸν ἄρχοντα, τοῦ ὁποῦ ἡ θέλησις μεταβάλλομένη δύναται εἰς πᾶσαν στιγμήν νὰ τὸν κάμῃ νὰ ὑποκύπτῃ. Καὶ χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ λόγος μομφῆς, φοβεῖται τὴν δυσμένειάν του. Τὸ πᾶν ἔπειτα τῷ εἶναι ὑποπτον· εἰς ὅλους βλέπει ἀντιπάλους, εἰς ἴσους καὶ κατωτέρους, εἰς φίλους καὶ ἐχθρούς.

Ὅστις ἐνα μόνον κύριον ἔχει νὰ ὑπηρετήσῃ, ὑπὸ μετρίας συνθήκας, ἀπὸ μόνον αὐτὸν ἐξαρτᾶται· δὲν φοβεῖται κανένα, δὲν τὸν φθονεῖ κανεὶς· δὲν φοβεῖται ραδιουργίας, δὲν φοβεῖται σκευωρίας. Ἀλλ' ὁ εὐνοούμενος οὗτος περιστοιχιζέται ὑπὸ ἀνθρώπων, οἵτινες ὑποσκαπτουσι τὴν θέσιν του καὶ ἐργάζονται, διὰ νὰ χάσῃ τὴν εὐνοίαν τοῦ ἀρχοντος. Ἐχει φθονερούς, ἀλλ' ὄχι φίλους· ὅλους ἐπιθυμοῦντας νὰ φθάσωσιν εἰς τὸν αὐτὸν σκοπόν, ὅλας δηλαδὴ τὰς καρδίας με ἴσαν αἰσθημα ζηλοτυπίας. Οὐδόλως εἰρήνην, ἀλλὰ πόλεμος κρυπτόμενος. Πῶς ὅστις εἶναι κατώτερός του προσπαθεῖ νὰ ὑψωθῇ εἰς τὴν ἐπιφανείαν του· όταν ἀπαξ τον φθάσῃ, εἶναι ἀνάγκη, διὰ νὰ διατηρῇ τὴν θέσιν του, νὰ θέτῃ ἑαυτόν εἰς θέσιν φανεράς ἐχθρας. Ὁ φιλόδοξος βλέπει λοιπὸν εἰς πᾶν β,τι τὸν περιβάλλει κυρίους καὶ ἐχθρούς, κυρίους, οὗ ἀναγκάζεται νὰ δεικνύῃ ὅτι περιποιεῖται· καὶ ἐχθρούς, ὧν ὀφείλει νὰ προλαμβάνῃ τὰς κρυφίας ἐνέδρας καὶ τὴν φανεράν ἐχθραν. Ὑπάρχει ἐλεεινότερα δουλεία;

Ἡ φιλοδοξία εἶναι κυρία δεσποτικὴ καὶ τυραννικὴ, χλευάζουσα τοὺς ἐραστάς της καὶ μὴ ἀποδίδουσα αὐτοῖς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ προσβολὰς καὶ ἀπογοητεύσεις· ὡς ἀμοιβὴν τῆς δουλείας των. Τοὺς κάμνει νὰ αἰσθάνωνται σφοδρὰν τῆς δόξης ἐπιθυμίαν· τοὺς κάμνει νὰ φαντάζωνται ὅτι ἀξίζουσι περισσώτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Οὐδὲν ὑπάρχει εὐτελέστερον αὐτῆς καὶ μάλλον ἀξιοκαταφρόνητον.

Ἡ φιλοδοξία τιμωρεῖται δι' αὐτῆς τῆς φιλοδοξίας· διότι, ἀφ' οὗ ἕκαστος ἔχει τὴν ἰδικήν του φιλοδοξίαν, γίνονται ζηλότυποι ἐκ τῶν ἀξιώσεων τοῦ ἄλλου· καὶ όταν

βλέπει τὸν ἀλαζόνα, ὅστις θέλει νὰ ὑψωθῇ ὑπεράνω τῶν ἄλλων, σπεύδει νὰ τὸν πολεμήσῃ καὶ νὰ τὸν ὑποτιμήσῃ. Πρέπει λοιπὸν, διὰ νὰ ἀποκτήσῃτε καὶ νὰ διατηρήσῃτε μὲ πᾶσαν θυσίαν τὸ ψευδὲς τοῦτο φαινόμενον τῆς δόξης, νὰ κατέρχῃσθε εἰς ὅλας τὰς χαμερπελάς, νὰ κάμνητε ἀπειθῆ χρῆσιν τῶν φιλοφρονήσεων καὶ τῶν ἰολακειῶν, νὰ ἐξευτελιζήσθε ἐνώπιον ὧν ὡς δυστυχεῖ; δούλοι, οἵτινες προσφέρονται πάντοτε νὰ πωληθῶσιν εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι τοὺς ἀγοράζουσι.

Ἐν Ἀθήναις

ΣΤ. Ι. ΤΗΛΙΑΚΟΣ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΣΥΝΤΟΜΟΣ
ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ
ΥΠΟ
ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΓΑΛΑΝΟΥ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ἐκείθεν.

«Καὶ ἦλθον εἰς τὸ πέραν τῆς θαλάσσης εἰς τὴν χώραν τῶν Γεργεσηνῶν. Καὶ ἐξελθόντος αὐτοῦ ἐκ τοῦ πλοίου εὐθέως ἀπήντησεν αὐτῷ ἐκ τῶν μνημείων ἄνθρωπος ἐν πνεύματι ἀκαθάρτῳ, ὃς τὴν κατοίκησιν εἶχεν ἐν τοῖς μνήμασι, καὶ οὕτως ἀλύσειν οὐδεὶς ἠδύνατο αὐτὸν δεῖσθαι, διὰ τὸ αὐτὸν πολλὰκις πίδασι καὶ ἀλύσει δεδεσθῆαι καὶ διεσπᾶσθαι ὑπ' αὐτοῦ τὰς ἀλύσεις καὶ τὰς πίδας συντετριῖσθαι, καὶ οὐδεὶς ἔσχυεν αὐτὸν δαμάσαι. Καὶ διὰ πάντοτε νυκτὸς καὶ ἡμέρας ἐν τοῖς μνήμασι καὶ ἐν τοῖς ὄρεσιν ἦν κρᾶζων καὶ κατακόπτων ἑαυτὸν λίθοις. Ἰδὼν δὲ τὸν Ἰησοῦν ἀπὸ μακρόθεν ἔδραμε καὶ προσεκύνησεν αὐτόν, καὶ κρᾶζας φωνῇ μεγάλῃ λέγει· τί ἐμοὶ καὶ σοί, Ἰησοῦ, υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου; ὁρκίζω σε τὸν Θεόν, μή με βασανίσῃς. Ἔλεγε γὰρ αὐτῷ· ἐξέλθε τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον ἐκ τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ἐπηρώτα αὐτόν· τί ὀνομάζεις; Καὶ ἀπεκρίθη λέγων· λεγεὼν ὀνομάζεις, ὅτι πολλοὶ ἐσμεν. Καὶ παρεκάλει αὐτόν πολλὰ ἵνα μὴ ἀποστείλῃ ἐξω τῆς χώρας.» (ε'. 1—11).

Σύντομος ἐρμηνεία.

Ἐφθασαν δὲ τέλος εἰς τὸ ἀντικρινὸν μέρος τῆς θαλάσσης τῆς Γαλιλαίας, ἐκεῖ ὅπου ἔκειτο ἀσημὸς τις πόλις, τὰ Γέργεσα, συναρπύοντα μὲ τὴν περιοχὴν τὴν ὑπαγομένην εἰς τὰ Γάδθρα ἢ Γάδαρα. Ἦσαν δὲ ταῦτα γνωστότερα τῶν Γεργέσων, ἐπεὶ ἀνήκον εἰς τὴν ἀνθοῦσαν Δεκάπολιν καὶ ἀπετέλουν τὴν μητρόπολιν τῆς Περαιάς. Μόλις δὲ, πρῶτ' ἁπλῶς, ἐξῆλθεν ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ πλοίου, ἀμέσως, ἐρχόμενος ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ νεκροταφείου, ἀπήντησεν αὐτὸν ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος ἦτο κυριευμένος ἀπὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα. Ἔλεγε δὲ ὁ δυστυχὴς οὗτος τὴν κατοικίαν του εἰς τὰ μνήματα, καὶ δὲν ἠδύνατο κανεὶς νὰ τὸν κρατήσῃ ἀλυσσάδων αὐτόν· ἐπεὶ πολλὰκις καὶ μὲ δεσμά καὶ μὲ ἀλύσεις τὸν εἶχον δεσσεῖ, ἀλλ' αὐτὸς τόσῃ ἐδείκνυε μανίαν καὶ τόσῃ ἐκ τοῦ δαιμονισμοῦ του κα-

τεῖχε δύναμιν, ὥστε πάντοτε καὶ τὰς ἀλύσεις διέσπασε καὶ τὰ δεσμά συνέτριψε, καὶ κανεὶς πλέον δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν δεσμάσῃ. Τὸν ἀφῆκαν λοιπὸν εἰς τὴν τύχην του καὶ ὁ δαιμονιζόμενος διήρχετο ὅλον τὸν καιρὸν του, καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν καὶ κατὰ τὴν νύκτα, πῶτε κοιταζόμενος εἰς τὰ μνήματα καὶ πῶτε πλανώμενος καὶ περιτρέχων εἰς τὰ πλάσιον ὄρη. Ἐδράλλε δὲ μεγάλας μανιώδεις κραυγὰς καὶ κατέκοπτε τὰς σάρκας του μόνος τοῦ μὲ κοπτεροῦ λίθους. Ἀλλὰ μόλις εἶδε τὸν Ἰησοῦν ἀπὸ μακρὰν, γεγονός παραδοχὸν διεδραματίσθη. Ἐνῶ δηλαδὴ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ἢ τοὺς ἀπέφευγεν ἢ τοὺς ἐπλησίαζε, διὰ νὰ τοὺς κακοποιήσῃ, πρὸς τὸν Ἰησοῦν, ὡς τὸν εἶδεν, ἔτρεξε ταχύ καὶ τὸν προσεκύνησε, μὲ ἐξῆλθον τινὰ ἀλλὰ καὶ μὲ φόβον, καὶ ἔκραξε μὲ φωνὴν μεγάλῃν καὶ εἶπε· τί ἔχομεν ἀναμεταξύ μας ἐγὼ καὶ σύ, Ἰησοῦ, υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου; εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἀπεστάλης καὶ τὸν ὅποιον ὑπηρετεῖς, σὲ ἐξορκίζω, μή με βασανίσῃς. Ἐκραξε δὲ τοιοῦτοτρόπως ὅχι ὁ πάσχων ἄνθρωπος, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τὸ πονηρὸν, τὸ βασανίζον τὸν δυστυχῆ ἐκείνον. Διότι ἔλεγε πρὸς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς· τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον, τὸ ὅποιον κατέχεις καὶ καταστρέφεις τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, ἐξέλθε ἀπ' αὐτόν καὶ ἄρσέ τον εἰλεύθερον. Ὅτε δὲ τὸ πνεῦμα τοῦτο ἀπηύθυνε πρὸς τὸν Ἰησοῦν τὴν ἀνωτέρω παράκλησιν, ὁ Ἰησοῦς ἠρώτησε· πῶς ὀνομάζεσαι; καὶ ἐκεῖνο ἀπεκρίθη καὶ εἶπε· λεγεὼν ὀνομάζομαι, διότι εἰς τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν ἔχομεν εἰσέλθει καὶ κατασκηνούμεν δαίμονες πολλοί. Ἠρώτησε δὲ ὁ Ἰησοῦς, ὅχι διότι δὲν ἐγνώριζεν, ἀλλὰ διότι ἤθελε νὰ δείξῃ μὲ τὴν ἰδίαν ὁμολογίαν, τὴν ὁποίαν τὰ δαιμόνια ἔκαμνον πόσον ὀρεῖσθαι νὰ προφυλάττωμεν τὸν ἑαυτὸν μας ἀπὸ τὰς κακῶν καὶ αἰσχυρῶν πράξεων, τὰς ὁποίας ἐπωφελοῦμενοι οἱ δαίμονες καὶ ἀμύπητοι ἀκόμη εὐρίσκουν εἴσοδον καὶ κατοχὴν εἰς τὴν ψυχὴν μας. Καὶ πολὺ τὸν παρεκάλουν οἱ δαίμονες ἐκεῖνοι νὰ μὴ τοὺς διώξῃ καὶ τοὺς ἀποστείλῃ ἐξω ἀπὸ τῶν Γεργεσηνῶν τὴν χώραν. Ἐκκείμενον δὲ τὴν παράκλησιν ταύτην, ἐπεὶ εἰς τὰ Γέργεσα μεγάλη ἐκυρίευσεν ἀμαρτία καὶ οἱ δαίμονες ἠγάπων νὰ ἐνδιατρίβουν εἰς αὐτὰ ὡς τόπον ἰδικόν των.

Ἐκείθεν.

«Ἦν δὲ ἐκεῖ ἀγέλη χοίρων μεγάλη βοσκομένη πρὸς τῷ ὄρει· καὶ παρεκάλει αὐτόν πάντες οἱ δαίμονες λέγοντες· πέμψον ἡμᾶς εἰς τοὺς χοίρους, ἵνα εἰς αὐτοὺς εἰσέλθωμεν. Καὶ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς εὐθέως ὁ Ἰησοῦς. Καὶ ἐξελθόντα τὰ πνεύματα τὰ ἀκάθαρτα εἰσῆλθον εἰς τοὺς χοίρους· καὶ ὤρμησεν ἡ ἀγέλη κατὰ κρηνοῦ εἰς τὴν θάλασσαν· ἦσαν δὲ ὡς δισχίλιοι· καὶ ἐπνίγοντο ἐν τῇ θαλάσσῃ. Καὶ οἱ βόσκοντες τοὺς χοίρους ἔφυγον καὶ ἀπήγγειλαν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς· καὶ ἐξῆλθον ἰδεῖν τί ἐστὶ τὸ γεγονός. Καὶ ἔρχονται πρὸς τὸν Ἰησοῦν, καὶ θεωροῦσι τὸν δαιμονιζόμενον καθήμενον καὶ ἱματισμένον καὶ σωφρονούντα, τὸν ἐσχηκότα τὸν λεγῶνα, καὶ ἐφοβήθησαν. Καὶ διηγῶντο αὐτοῖς οἱ ἰδόντες πῶς ἐγένετο τῷ δαιμονιζομένῳ καὶ περὶ τῶν χοίρων. Καὶ ἤρ-

ξαντο παρακαλεῖν αὐτὸν ἀπελθεῖν ἀπὸ τῶν ὄρων αὐτῶν. Καὶ ἐμβαδίνοντας αὐτοῦ εἰς τὸ πλοῖον παρεκάλει αὐτόν ὁ δαιμονισθεὶς ἵνα μετ' αὐτοῦ ᾖ. Καὶ οὐκ ἀφῆκεν αὐτόν, ἀλλὰ λέγει αὐτῷ· ὕπαγε εἰς τὸν οἶκόν σου πρὸς τοὺς σοὺς καὶ ἀνάγγειλον αὐτοῖς ὅσα σοὶ ὁ Κύριος πεποίηκε καὶ ἡγήσασε. Καὶ ἀπῆλθε καὶ ἤρξατο κηρύσσειν ἐν τῇ Δεκαπόλει ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς, καὶ πάντες ἐθαύμαζον» (στ'. 12—20).

Ἦτο δὲ ἐκεῖ πρὸς τὸ μέρος τῶν ὄρων μεγάλη ἀγέλη χοίρων, ἡ ὁποία ἐβόσκειτο. Καὶ ἐπεὶ οἱ δαίμονες ἔβλεπον ὅτι ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἐδίωκεν ἐκ τοῦ ἀνθρώπου, παρεκάλει αὐτόν ὅλοι των λέγοντες· ἀφ' οὗ θέλεις νὰ ἐξέλθωμεν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων, κάμε μας τοῦλάχιστον τὴν χάριν νὰ μᾶς στείλῃς πρὸς τοὺς χοίρους ἐκείνους καὶ νὰ ἐπιτρέψῃς, ὅπως εἰσέλθωμεν εἰς αὐτούς. Ἐπὶ τοῦτο τὰ δαιμόνια μὲ πονηρὸν σκοπὸν. Ἦθελον δηλαδὴ, εἰσερχόμενα εἰς τοὺς χοίρους καὶ ταράττοντα αὐτούς, νὰ τοὺς βίβουν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ νὰ τοὺς πνίξουν· πρᾶγμα τὸ ὅποιον θὰ διήγειρε τὴν ὀργὴν τῶν κυρίων τῶν χοίρων, οἵτινες, βλέποντες τὴν προξενήσασιν εἰς αὐτοὺς ζημίαν, θὰ ἐξηγείροντο ἐναντίον τοῦ Ἰησοῦ καὶ θὰ τὸν ἐδίωκον ἀπὸ τὴν χώραν των· τοιοῦτοτρόπως δὲ οὐδὲ τὸ Εὐαγγέλιόν του θὰ ἐδέχοντο, καὶ ἡ πόλις θὰ ἔμεινε καὶ πάλιν εἰς τὴν κατοχὴν τῶν πονηρῶν πνευμάτων. Ὁ Ἰησοῦς ἐνόησε τὴν πονηρίαν ταύτην καὶ ἀνέστη· ἀλλ' ὅμως ἐπέτρεψεν εἰς αὐτοὺς ἀμέσως νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων καὶ τοῖς εἶπε· πηγαίνετε. Ἐκαμε δὲ τοῦτο διὰ δύο λόγους. Ὁ εἰς ἦτο τὸ ὅτι ἡ οὕτως ἢ ἄλλως οἱ Γεργεσηνοὶ, ἄνθρωποι πολὺ παχυλοὶ καὶ φιλόσκαροι, δὲν ἦσαν κατὰλληλοι διὰ τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγελίου του. Ὁ δὲ ἄλλος λόγος ἦτο τὸ ὅτι, ἐπιτρέπων νὰ εἰσέλθουν τὰ δαιμόνια εἰς τοὺς χοίρους καὶ νὰ καταστρέψουν αὐτούς, ἐδίδασκεν ὅτι οἱ δαίμονες ἀγαποῦν νὰ κατέχουν φύσεις παχυλὰς καὶ χοιρώδεις, τὰς ὁποίας ἐπὶ τέλους καὶ καταστρέφουν διὰ τῆς μανίας τῶν παθῶν.

Μόλις δ' ἔλαβον τὴν ἀδειαν τὰ ἀκάθαρτα πνεύματα, ἐξελθόντα ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων, εἰσῆλθον εἰς τοὺς χοίρους. Εὐθέως δὲ ὅλη ἡ ἀγέλη τούτων, κυριευθεῖσα ἀπὸ μανίαν, ὤρμησε πρὸς τὸν κρημνὸν καὶ ἐπρίθη κάτω εἰς τὴν θάλασσαν· ἦσαν δὲ οἱ χοῖροι ὅλοι ἕως 2000· καὶ ἐπνίγοντο ἐν τῇ θαλάσσῃ. Ἐκπληκτοὶ οἱ χοιροβοσκοὶ εἶδον ὅλην ταύτην τὴν καταστροφὴν, μαθόντες δὲ ἀπὸ τὸν θεραπευθέντα ἄνθρωπον τὴν αἰτίαν τοῦ συμβάντος ἔφυγον καὶ ἀνήγγειλαν τὸ πρᾶγμα εἰς τοὺς κατοικοῦντας τὴν πόλιν καὶ εἰς τοὺς μένοντας ἐξω εἰς τοὺς ἀγρούς. Ἡ παράδοξος εἰδησις κατετάραξε τοὺς κυρίους πρὸ πάντων τῶν χοίρων, ὅμοι δὲ μὲ αὐτοὺς καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ὀδηγούμενοι ὑπὸ τῶν χοιροβοσκῶν, ἐξῆλθον καὶ ἔδραμον διὰ νὰ ἴδωσιν οἱ ἴδιοι τὸ συμβάν. Ἐλθόντες δὲ πρὸς τὸν Ἰησοῦν βλέπουσι τὸν πρῶτον δαιμονιζόμενον, τὸν ἔχοντα τὸν λεγῶνα τῶν πονηρῶν πνευμάτων, νὰ καθῆται τώρα ἐνδεδυμένος καὶ φρόνιμος. Ἦτο δὲ καὶ ἐνδεδυμένος, διότι ἐν τῷ μεταξύ

τῷ ἔδωκαν οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ φορέματα, διὰ νὰ σκεπάσῃ τὴν γυμνότητά του. Φόβος τότε κατέλαβε τοὺς ἐλθόντας Γεργεσηνοὺς, θεωροῦντας εἰς τὸν Ἰησοῦν δύναμιν ὑπερφυσικὴν καὶ παράδοξον. Οἱ δ' ἐξ ἀρχῆς ἰδόντες τὸ γεγονός ἐπανελάθον καὶ πάλιν, ἐπὶ κόπου τώρα πλέον, πῶς συνέβησαν τὰ πράγματα καὶ ὡς πρὸς τὸν δαιμονιζόμενον καὶ ὡς πρὸς τοὺς χοίρους.

ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ φόβου ἐκείνου οἱ ζημιωθέντες ἐκ τῆς καταστροφῆς τῶν χοίρων δὲν εἶπον τίποτε πρὸς τὸν Ἰησοῦν διὰ τὴν ζημίαν, τὴν ὁποίαν ἔπαλλον. Πρέπει δὲ νὰ λεχθῇ ὅτι οὐδὲ ζημία ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ ἡ καταστροφὴ ἐκείνη, διότι ὑπὸ τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου ἦτο ἡμιποδισμένη τὸ τρώγειν τοὺς χοίρους, καὶ ἐπομένως δὲν ἀπετέλουν οἱ χοῖροι ἀνεγνωρισμένην καὶ νόμιμον περιουσίαν. Πλήρεις ὅμως τρόμου ὅλοι οἱ προστρέξαντες καὶ ἐν τῇ δεισιδαιμονίᾳ των ὑποπεύοντες μήπως ἡ παρουσία τοῦ Ἰησοῦ τοῖς ἐπροξένει δυστυχήματα, τὸν παρεκάλει ἐπιμόνως ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὰ δρᾶ των. Ὁ Ἰησοῦς ἀπεμακρύνθη γνωρίζων ὅτι μετὰ τοιοῦτον ἀνθρώπων δὲν ἠδύνατο νὰ καρποφορήσῃ ὁ λόγος τοῦ Εὐαγγελίου. Τὸν παρεκλούθησε δὲ ἕως εἰς τὴν θάλασσαν ὁ ἐλευθερωθεὶς ἀπὸ τὰ δαιμόνια, καὶ ἐμβαλόντα εἰς τὸ πλοῖον τὸν παρεκάλει θερμῶς νὰ τὸν παραλάβῃ, διὰ νὰ εἶνε πάντοτε μαζί του. Ὁ Ἰησοῦς ὅμως δὲν τὸν ἀφῆκεν, ἀλλὰ τῷ εἶπε· πηγαίνε εἰς τὸν οἶκόν σου νὰ εὕρῃς τοὺς οἰκέλους σου καὶ ἀνάγγειλον εἰς αὐτοὺς ὅσα σοὺ ἔκαμε τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου. Καὶ ἀπῆλθεν ὁ ἄνθρωπος καὶ ἤρχισε νὰ διαλαλῇ εἰς ὅλην τὴν Δεκάπολιν ὅτι εἰς αὐτόν ἔκαμεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἰθαύμαζον ὅλοι. Τοιοῦτοτρόπως δὲ ἐκέρδιζε καὶ πάλιν καὶ τι ὁ λόγος τοῦ Εὐαγγελίου, διότι χιλιάδες ἀνθρώπων, ἀκούοντες τὸ συμβάν ἀπ' αὐτὸ τὸ στόμα τοῦ θεραπευθέντος, ἔκαμνον λόγον περὶ τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἠναγκάζοντο νὰ δώσουν προσοχὴν τινὰ εἰς τὸ ἔργον του.

ΕΛΕΓΧΟΣ ΑΝΑΣΚΕΥΗΣ ΑΝΑΣΚΕΥΩΝ

Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐνδίδοντες εἰς τὰς προτροπὰς εὐσεβῶν φίλων, διὰ τοῦ πονηματίου μας ἀ'Ορθόδοξος Ἀπολογία ὑπὲρ τῆς θείας Εὐχαριστίας· προέβημεν εἰς τὴν ἀνασκευὴν τῶν κατὰ τῆς παραδοχῆς τῆς ἐν τῇ θεῇ Εὐχαριστίᾳ μετουσιώσεως 17 ἐνστάσεων τῶν διαμαρτυρομένων.

Ἐπεὶ δὲ μετὰ τῶν φίλων ἀναγνωστῶν τῆς ἀ'Αναπλάσεως ὑπάρχουσι πολλοί, οἵτινες οὐ μόνον δὲν ἀνέγνωσαν τὸ πονημάτιόν μας, ἀλλ' οὐδὲ ἴσως τὴν γνώσιν τῆς ἐκδόσεως ἔλαβον, διὰ τοῦτο πρὸς ὀρθὴν κατανόησιν τῶν περαιτέρω βηθησομένων μεταφερόμεν τὰς ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῶν ἐρωτήσεων ἐνστάσεις, αἵτινες ἐν συνόψει εἰσὶν αἱ ἑξῆς: α'.) Ὁ ἄρτος, ἐν ἑδίᾳ τοῖς μαθηταῖς ὁ Χριστὸς κατὰ τὴν παράδοσιν τοῦ μυστικοῦ δέπνου, ἦτο τὸ σῶμα, ὑπερῶς ἐφερον ὁ Χριστὸς ἢ ἕτερον ὅμοιον; β'.) Ἐὰν οἱ λόγοι τοῦ Χριστοῦ ληφθῶσι κατὰ γράμμα, τότε δὲν ἐπεται ὅτι ὁ

Χριστός ἔδωκεν δλόκληρον τὸ σῶμα τοῖς ἀποστόλοις; γ'.) Ἔχει ἡ συρογαλδικὴ ἢ ἀραμαϊκὴ γλῶσσα λέξιν τινὰ ἰσοδυναμοῦσαν πρὸς τὰς λέξεις, παριστάνειν, δηλοῦν, σημειῖν; δ'.) Ἐάν ἔχη τοιαύτην, τότε δὲν πρέπει νὰ ἐξηγῶμεν τὸ δοῖ μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ παριστᾶ; Ἐάν ὅχι, τότε πῶς θὰ ἐξηγήσωμεν τὰ χωρία τῆς Π. καὶ Κ. Διαθήκης (Γεν. μα', 26 Ματθ. ιγ', 38 - 45 Γαλ. δ', 24 Ἀποκ. α', 20). ε'.); Ἀφοῦ τὸ ποτήριον ἀντὶ τοῦ οἴνου μεταφορικῶς ἐξηγῶμεν, διατί μὴ καὶ τὸ ἐστί; στ'.) Οἱ Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ καὶ οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ μεταφορικῶς ἐξέλαβον τὸ δοῖ ἢ κατὰ γράμμα; ζ'.) Ἐάν κατὰ γράμμα ἐξέλαβον, διατί δὲν ἐποίησαν ἀντίρρησην τινὰ; η'.) Ὁ ἐν τῇ θείᾳ Εὐχαριστίᾳ ἄρτος καὶ οἶνος διὰ τῆς προσευχῆς τῶν εὐσεβῶν ἀρχιερέων καὶ ἱερέων μεταβάλλεται εἰς σῶμα τοῦ Χριστοῦ καὶ αἷμα ἢ καὶ διὰ τῆς τῶν ἀσέβων καὶ ὑποκριτῶν; θ'.) Διατί τὴν ὁσφρησιν καὶ τὴν γεῦσιν τοῦ ἄρτου καὶ οἴνου ἔχει; ι'.) Διατί ἐν τῇ χημικῇ ἀναλύσει τὰ συστατικὰ τοῦ ἄρτου καὶ οἴνου ἔχει; ια'.) Διατί φθίρεται ὡς ἄρτος καὶ οἶνος; ιβ'.) Ἄν πραγματικῶς ὁ ἄρτος καὶ ὁ οἶνος εἴνε σῶμα καὶ αἷμα Χριστοῦ, εἴνε ἕμειν πρὸς τὸ ἐπιγεῖν ἢ πρὸς τὸ πνευματικόν; ιγ'.) Διὰ τῆς αἰέποτα τελείσεως τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Εὐχαριστίας δὲν πληθύνεται τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ; ιδ'.) Πῶς εἴνε δυνατόν νὰ ᾔνοι τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ πεπερασμένον καὶ νὰ εἴρηθῃ πανταχοῦ; ιε'.) Τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ ἔχει καὶ τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν καὶ τὴν Θεότητα αὐτοῦ ἢ μόνον νεκρὸν σῶμα; ιστ'.) Τί γίνεται ἐν τῷ ἁζίῳ μεταλαμβάνοντι; ιζ'.) Ποίαν ἐπίδρασιν ἔχει ἐν τῷ ἀναζίῳ μεταλαμβάνοντι; Τὰς ἀνασκευὰς τῶν ὁποίων θὰ εὕρῃ ὁ ἀναγνώστης διὰ μακρῶν ἐν τῷ πονηματίῳ μας, ὅπερ τῷ βουλομένῳ ἀποστέλλεται ἀνευ ταχυδρομικῶν τελῶν ἀντὶ (1) μιᾶς δραχμῆς ἢ ἀντὶ (4) τεσσάρων γρασιῶν τῆς Τουρκίας.

Ἀλλ' ἐν τῷ «Ἀστέρι τῆς Ἀνατολῆς» κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον ἐδημοσιεύθη, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀνασκευὴ Ἀνασκευῶν» ἄρθρον, δι' οὗ λεγόμενός τις ἱεροκλήρυξ — Εὐαγγελικὸς — ἐκ Φάτζας ἐπιχειρεῖ ν' ἀνασκευάσῃ τὰς ἐμὰς ἀνασκευὰς. Καὶ οὗτοι μὲν ἐπὶ πρᾶγμα τεύθη τὰ ζητήματα ἀτάκτως· ἡμεῖς ὅμως θ' ἀκολουθήσωμεν τὴν προσήκουσαν τάξιν ὁμιλοῦντες πρῶτον περὶ τῶν γραφικῶν δυσχερειῶν καὶ εἶτα περὶ τῶν λογικῶν, αἵτινες κατ' αὐτὸν ὑπάρχουσιν ἐν τῇ παραδοχῇ τῆς μετουσιώσεως.

(ἀκολουθεῖ)

Ἱεροδ. ΝΕΟΦΥΤΟΣ ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ
Φοιτητῆς τῆς Θεολογίας

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

Συνέβη εἰς μεμακρυσμένην ἐποχὴν, τὴν 1 Ἰανουαρίου 1832. Ὁ Ὁζανάμ, σπουδαστὴς τότε, εἰς ἡλικίαν 19 ἐτῶν, ἐπεσκέψθη τὸν περίφημον Σατωβριάνδον, ὅστις ἦτο καὶ ἔμεινε, μὴ ἀπὸ τὰς μεγάλαις δόξαις τῶν νεωτέρων χρόνων. Ὁ Σατωβριάνδος ἐδέχθη τὸν νέον καὶ διελὼν σπουδαστὴν

μὲ ἄκραν καλωσύνην. Μετὰ τινὰς δ' ἐρωτήσεις περὶ τῶν σπουδῶν του, τῶν κλίσεών του, τὸν ἠρώτησεν ἐάν προτίθετο νὰ ὑπάγῃ τὸ ἐσπέρας εἰς τὸ θέατρον. Ὁ Ὁζανάμ ἐδίστασε μετὰ τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ φόβου τοῦ νὰ φανῇ παιδαριώδης εἰς τὸν μέγαν συνομιλητὴν του. Διότι ἡ μητέρα του τὸν εἶχε συμβουλεύσει νὰ μὴ πατήσῃ ποτὲ εἰς τὸ θέατρον· ἐνόμισε δι' οὗτο ὁ Σατωβριάνδος θὰ ὑπεμεῖδία ἴσως ἐάν τῷ ἔλεγεν ὅτι ὑπῆκουσεν εἰς τὴν ἀπαγόρευσιν ταύτην. Τέλος ὅμως τὸ ὠμολόγησεν· ὁ δὲ στυγνὰ τοῦ πνεύματος τοῦ χριστιανισμοῦ, ἐναγκαλισθεὶς τὸν Ὁζανάμ, τῷ εἶπε φιλοστόργως: Σὺς ἐξορκίζω ν' ἀκολουθήσῃς τὴν συμβουλὴν τῆς μητρὸς σου· δὲν θὰ ὠφελῇθεῖς τίποτε εἰς τὸ θέατρον· θὰ χάσῃς ὅμως πολὺ.

Ὁ Ὁζανάμ ἔμεινε πιστὸς μέχρι τέλους εἰς τὴν συμβουλὴν.

Ἐντυχῇ τὰ τέκνα, τὰ ὁποῖα ἔχουσι μητέρας προβλεπτικὰς καὶ ἰσχυράς, μητέρας ἀληθῶς χριστιανὰς, αἵτινες γνωρίζουσι νὰ συγκιρνώσι τὴν φιλοστοργίαν μὲ τὴν αὐστηρότητα. Καὶ τὸ τέκνον, διὰ τὸ ὁποῖον ἡ μητρικὴ ἀπαγόρευσις ἐστάθη ἱερὰ, τὸ τέκνον, τὸ ὁποῖον διετήρησε τὴν λατρείαν οὕτως εἰπεῖν ἡ μητὴρ του, θὰ μείνῃ καλὸν καὶ ἐνδύρετον· θὰ σφάλλῃ ἴσως, ἀλλὰ ταχέως θὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ ὕψος τοῦ καθήκοντος· ἡ ἐνθιμότης τῆς μητρὸς του θὰ εἴνε δι' αὐτὸ τὸ δικαίον τοῦ διηλωμένου ἐπὶ τῆς ἀγάπης σου, καὶ τὸ ὁποῖον θὰ τοῦ ἐμπέδισῃ ἀπὸ τὸ νὰ καταπέσῃ εἰς αὐτὴν.

Ὁ νεανίας, ὅστις δύναται νὰ εἴπῃ: δὲν ἐπὶ γὰρ ποιεῖς τὸ θέατρον, καὶ ἡ νεῦσις, ἡ ὅτι αὐτὸς δύνανται νὰ προθέσῃ: δὲν ἀνέγνωσά ποτε μυθιστορήματα, εἴνε ψυχὰ ἰσχυρά, τὰς ὁποίας ὁ Θεὸς θ' ὠρεῖ περὶ ὑμῶν σκευὴν του, καὶ διὰ τῶν ὁποίων ἐπιτελεῖ ἔργα μεγάλῃ.

Διότι τοιοῦτοι χαρακτῆρες εἴνε ὑπερόδοι εἰς τὸ νὰ γίνωνται προσφιλεῖς ὄργανα τῆς θείας χάριτος εἰς τοὺς ἱερούς καὶ εὐεργετικούς σκοπούς της.

(Paillots d' or)

ΒΙΟΙ ΑΓΙΩΝ

Τὸ βιβλιοπωλεῖον «Ἀναπλάσεις» ἐξέδωκε καὶ τὸν 1. τόμον τοῦ μηνὸς Μαΐου ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Γ. Γαλανοῦ γραφομένου «Βίων Ἀγίων». Παρκαλοῦνται οἱ λαμβανόντες ἀντίτυπα ὅπως τὸ ταχύτερον ἐξοφλοῦν τὸ μικρὸν τίμημα ἐκάστου τόμου πρὸς διευκόλυνσιν ἐργασίας, ἢ ὁποία προσφέρει ὅχι τυχαίαν ὑπηρεσίαν εἰς τὴν ἀνύψωσιν τοῦ θεησκευτικοῦ μας ζήλου καὶ τὴν εὐσεβεστέραν διαμόρφωσιν τοῦ βίου μας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πῶς νὰ μὴ θυμῶμεν, ὑπὸ Μιχ. Γ. Γαλανοῦ. — Ἐπαρχικὸν κήρυγμα «Ἀναπλάσεις», ὑπὸ Παναρ. Χ. Δουληγέρη. — Ἡ προσευχὴ καὶ τὰ μυστήρια, ὑπὸ Γ. Εὐγενίδου. — Μία ὁμιλία τοῦ Χρυσόστομου ὑπὸ Στ. Τηλιακοῦ. — Ἐρμηνεία εἰς τὸ κατὰ Μάρκον ἄγιον Εὐαγγέλιον, ὑπὸ Μ. Γαλανοῦ. — Ἐλεγχος ἀνασκευῆς ἀνασκευῶν ὑπὸ Ἱεροδ. Νεοφ. Ξανθοπούλου φοιτ. Θεολογίας. — Μία ἐπισκεψίς τῆς πρώτης τοῦ ἔτους.

Τυπογραφεῖον: ΑΡΙΣΤ. ΔΙΑΔΗΣΜΑ